

De uil van Montezuma

Die ochtend gleeed ze tevreden van het bed omdat de vooruitzichten plotseling geruststellend leken. Ze draaide de vergulde kranen op de gewenste temperatuur en liet de warme stralen over haar lichaam lopen. Daarbij hield ze haar ogen gesloten om het moment te koesteren en niet meer te verlaten, maar de nieuwsgierigheid stuwde haar voort naar een verder handelen. Het leven had de kaarten geschud en haar opnieuw een troef in haar handen gespeeld.

De kans grijpen en deze keer de juiste richting kiezen, dicteerde een stem in haar hoofd, terwijl ze de paarse douchegel uit het flesje over haar schouders sprenkelde en het vrijgekomen aroma van vanille en yvan zhi opsnoof. Fantastisch spul, oordeelde ze, toen ze zich even later met de dikke, witte handdoek droogwreef om vervolgens haar huid met bodylotion van dezelfde cosmeticalijn in te smeren. Dit goedje zou ze inpakken en meenemen naar Nederland.

Ze veegde de wasem met een tissue van het spiegelglas. Wanneer het weekje naar Spanje niet doorging -en die kans was aanzienlijk- dan zou ze het abonnement bij de zonnebankstudio moeten verlengen, besloot ze toen ze zichzelf kritisch bekeek. Voor haar stond een zondagskind, weliswaar aardig op leeftijd, maar goed geconserveerd en nog steeds appetijtelijk genoeg om in te bijten. Ze kon tevreden zijn. Haar ouders hadden haar niet veel nagelaten toen ze destijds door dat auto-ongeluk de dood ingejaagd waren, maar de genen die ze vanaf haar geboorte meegekregen had, hadden haar veel voordeel opgeleverd.

Haar uiterlijk was altijd haar kapitaal geweest en dat had ze volledig weten uit te buiten. Daarover had ze zichzelf nauwelijks confronterende vragen gesteld. Het was gewoon een kwestie van overleven, iets anders had en kon ze niet, iedereen gebruikte immers datgene wat hij had om zich een weg door het leven te slaan, waarom zou zij dan zo achterlijk moeten zijn om dat niet te doen.

Ze stak haar armen in de lucht, inspecteerde haar oksels op tekenen van beginnende haargroei, liet ze weer zakken en zocht naar haar string die ze over haar benen omhoogtrok tot aan haar kruis.

Vanuit de slaapkamer zong haar telefoon het deuntje van een binnenkomend bericht. Hylko.

'Slecht nieuws, Jess. De ouders van Desirée hebben het in hun hoofd gehaald om in mei bij ons langs te komen, net in de week dat wij naar Málaga zouden gaan. Je snapt dat ik daar niet onderuit kan.'

'Verdomme Hylko,' liet ze haar stem teleurgesteld klinken, 'ik had me er zo op verheugd.'

'Ik weet het, Jess. Maar we moeten uitkijken. Desirée begint vragen te stellen en ik moet me steeds meer in allerlei bochten wringen. Zij is ook niet achterlijk. Dat haar ouders nu opeens bij ons komen logeren...dat verzin je niet.'

Nou, anders ik wel, dacht ze bijna hardop, maar slikte haar woorden in.